

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/273/2020
Identifikačné číslo spisu: 2118202391
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2118202391.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa L. V., bývajúceho v O., U. XX, zastúpeného JUDr. Milotou Klemaničovou, advokátkou v Pezinku, Dr. Bokesa 17, proti výživou oprávnenému U. J., bývajúcemu v O., O. XX, zastúpeného splnomocnenkyňou Bardáč s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lovinského 22, IČO: 47 243 252, v mene ktorej koná ako konateľ advokát Mgr. Róbert Bardáč, PhD., o zníženie výživného, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31Pc/6/2018, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 3. marca 2020 sp. zn. 25CoP/77/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. marca 2019 č. k. 31Pc/6/2018-232 I. znížil výživné navrhovateľa na výživou oprávneného s účinnosťou od 13. marca 2018 do 9. mája 2018 na sumu 60 € mesačne a s účinnosťou od 10. mája 2018 na sumu 80 € mesačne, ktoré výživné je povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám výživou oprávneného, II. vo zvyšku návrh na zníženie výživného zamietol, III. týmto (v skutočnosti len výrokom I.) zmenil rozsudok Okresného súdu Trnava z 3. novembra 2016 č. k. 11C/110/2016-156 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 10. mája 2017 č. k. 24CoP/61/2017-222 v časti výšky výživného a IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 a ods. 3 Zákona o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení). Mal za preukázané, že u navrhovateľa (výživou povinného otca plnoletého dieťaťa) došlo k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zníženie výšky výživného, a to z dôvodu jeho dlhodobých zdravotných problémov, znižujúcich jeho pracovnú schopnosť, ktoré boli preukázané už skôr v priebehu konania (lekárske správy predložené na pojednávaní 4. júna 2018), avšak kvantifikované boli až rozhodnutím o priznaní čiastočného invalidného dôchodku. Povinný v konaní preukázal svoj zhoršený zdravotný stav, čo je zrejmé z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktorým mu bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok. Ďalej súd prvej inštancie uzavrel, že táto zmena pracovnej schopnosti otca existovala už v čase podania návrhu (13. marca 2018), čím má za to, že od poslednej úpravy

vyživovacej povinnosti došlo u povinného k zmene pomerov práve týmto znížením jeho pracovnej schopnosti, a preto už nemohol prihladať na potenciálny príjem, ktorý by bol schopný dosahovať v minulosti ako obchodný zástupca. Uviedol, že pri určovaní novej výšky výživného vychádzal (ako zo schopností a možností povinného) zo sumy minimálnej mzdy, ktorá v roku 2018 bola vo výške 480 € (nariadenie vlády č. 278/2017 Z. z.) a po odrátaní dane a odvodov 399,05 €; s účinnosťou od 10. mája 2018 potom z minimálnej mzdy a priznaného invalidného dôchodku vo výške 184,30 € (resp. v roku 2019 189,10 €), spolu teda 584,30 € mesačne. Pri určovaní výšky výživného prihladal aj na tú skutočnosť, že otec (povinný) má ešte jednu vyživovaciu povinnosť k už plnoletému synovi Y., pričom v konaní 38P/20/2018 bol vyhlásený rozsudok, ktorým konajúci súd výživné na toto dieťa znížil s účinnosťou od 13. marca 2018 do 9. mája 2018 na sumu 40 € a s účinnosťou od 10. mája 2018 na sumu 70 € mesačne. Novú výšku výživného určoval v rozsahu 20 % až 25 % z potenciálneho príjmu povinného rodiča na všetky jeho vyživovacie povinnosti, v tomto prípade vzhľadom na vek, potreby a výšku výdavkov výživou oprávneného na hornej hranici uvedeného rozmedzia. Vo zvyšku návrh otca zamietol, pretože ani nárast príjmu matky nezabavuje otca povinnosti prispievať podľa svojich schopností a možností na výživu detí a bolo by v rozpore s princípmi spravodlivosti požadovať od matky, aby za cenu mimoriadneho pracovného nasadenia suplovala vyživovaciu povinnosť otca, keď ona napriek priznanej invalidite je schopná pracovať a zabezpečovať tak potreby síce už plnoletých detí, ale stále odkázaných na výživu od rodičov. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 52 zákona Civilného mimosporového poriadku (zákona č. 161/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 137/2019 Z. z. a č. 390/2019 Z. z., ďalej len „C. m. p.“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolania oboch účastníkov konania rozsudkom z 3. marca 2020 sp. zn. 25CoP/77/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej len „C. s. p.“) potvrdil (I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (II.). Po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, jeho výsledky vyhodnotil dôkladne a správne, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec tiež správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a skonštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.). Ani s prihladením na uplatnené odvolacie argumenty oboch účastníkov nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemohol dať za pravdu ani jednému z odvolateľov. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie reagoval na zásadnú odvolaciu argumentáciu účastníkov a uviedol, že navrhovateľ (otec), i keď je poberateľom invalidného dôchodku, je schopný vykonávať pracovnú činnosť, hoci s istými obmedzeniami, preto má za povinnosť snažiť sa zabezpečiť si akékoľvek pracovné miesto, ktoré by mu umožnilo riadne platiť výživné, bez ohľadu na to, či ide o viac, či menej atraktívne pracovné ponuky, pretože je obmedzený iba vo výbere pracovnej pozície, nie však vo výkone sústavného povolania. Odvolací súd mal za to, že aj napriek určitým zdravotným obmedzeniam je v silách navrhovateľa na výživou oprávneného (svojho už plnoletého syna), sústavne sa pripravujúceho na budúce zamestnanie, prispievať. K argumentom výživou oprávneného uviedol, že navrhované dokazovanie by vzhľadom na právne posúdenie veci súdom prvej inštancie bolo neehospodárne, pretože jeho výsledky by i tak neovplyvnili výsledok konania, keď prvoinštančný súd za daného stavu vychádzal z potenciálneho príjmu po zohľadnení čiastočnej invalidity, ktorá je nesporná. I odvolací súd svoje rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodnil ust. § 52 C. m. p.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolanie podal v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, ktorý sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a súčasne právna otázka, ktorej posúdenie súvisí s rozhodnutím vo veci samej, nebola v celom rozsahu v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ vyriešená. Namietal, že súd prvej inštancie vydal rozsudok, ktorý od počiatku nie je zo strany otca plniteľný z dôvodu, že dlhodobo nemá finančné prostriedky, aby mohol riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Posúdenie právnej otázky teda nezodpovedá skutkovému stavu zistenému dokazovaním a existujúcemu v čase vyhlásenia rozsudku. S tým súvisí aj posúdenie právnej otázky, či súd v rámci rozhodovania o uložení vyživovacej povinnosti môže u rodiča, ktorý je preukázateľne dlhodobo práceneschopný, pri posudzovaní jeho schopností,

možností a majetkových pomerov podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine zohľadňovať aj neurčitý, neistý budúci príjem zo zamestnania, ktoré v čase rozhodovania súdu rodič nevykonáva a na základe toho stanoviť výšku výživného. Podľa názoru dovolateľa súdy nevzali na zreteľ skutočnosť, že si plní vyživovaciu povinnosť voči dvom plnoletým synom, t. j. nielen voči U., ale aj voči Y. Keďže suma výživného na oboch synov predstavuje spolu 150 €, s poukazom na výšku jeho čiastočného invalidného dôchodku (190 €) mu nezostanú v podstate žiadne prostriedky na obživu. Uzavrel, že súd prvej inštancie v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, ale nesprávne aplikoval § 62 ods. 2 Zákona o rodine a nesprávne posúdil právnu otázku „možností a schopností otca a jeho majetkových pomerov,“ čo malo vplyv na určenie výšky výživného a na reálnu vykonateľnosť rozhodnutia súdu. Uviedol, že oba nižšie súdy vychádzali z dôkazne nepodložených skutkových záverov, čo sa prejavilo na právnom posúdení veci samej. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na prejednanie súdu prvej inštancie, alternatívne aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil uložením mu povinnosti platiť výživné maximálne vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované plnoleté dieťa alebo vo výške 30 € mesačne.

4. Výživou oprávnený navrhol dovolanie odmietnuť. Uviedol, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na vyriešenie ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie a neoznačil ani ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť. Dodal, že dovolateľom použité dôvody dovolania sa navzájom vylučujú.

5. Konania vo veciach výživného rodičov k ich deťom (aj plnoletým) sa od 1. júla 2016 riadia ustanoveniami C. m. p. Vzájomný vzťah medzi C. m. p. a C. s. p. je vymedzený v § 2 ods. 1 C. m. p., podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia C. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak. C. m. p. v ustanoveniach § 76 a § 77, obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania v tejto veci; prípustnosť dovolania navrhovateľa bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení C. s. p.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia tiež podmienok jeho zastúpenia aj spísania dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie tohto záveru uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v §§ 420 a 421 C. s. p.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

10. Dovolateľ tvrdil, že v posudzovanej veci sa odvolací súd svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a právna otázka, ktorej posúdenie súvisí s rozhodnutím vo veci samej, nebola v celom rozsahu v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). K otázke možnosti súbežného uplatnenia týchto dovolacích dôvodov dovolací súd už v iných ním skôr prejednaných veciach (napr. sp. zn. 6 Cdo 13/2017, 6 Cdo 21/2017, 5 Cdo 143/2019) uviedol, že „uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. K uvedeným dôvodom prípustnosti dovolací súd len stručne poznamenáva, že pre právnu otázku, ktorú predpokladá § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie

senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Na rozdiel od práve priblíženej procesnej situácie ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

11. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), táto v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

13. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

14. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 C. s. p.) je zrejmé, že dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie v súvislosti s otázkou určenia výšky primeranej výšky výživného vzhľadom na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Na preukázanie svojho tvrdenia, že odvolací súd sa pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) však neuvádza v dovolaní žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu. Dovolateľ tak nevymedzuje ním uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v §§ 431 až 435 C. s. p.

15. Na tomto mieste dovolací súd nad rámec práve uvedeného poukazuje na už skôr prijaté právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutiach sp. zn. 8 Cdo 50/2017, 3 Cdo 88/2017, 3 Cdo 87/2017 a 3 Cdo 226/2017, v zmysle ktorých určenie výšky výživného je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, pretože kritériá na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, ako aj odôvodnené potreby dieťaťa a ďalšie) sú rozdielne v každej veci a odlišujú sa od prípadu k prípadu. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zastáva názor, že každé jedno rozhodnutie o výživnom na dieťa (aj plnoleté) je

založené na riešení individuálnych otázok, pre ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy. Zároveň, pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti) sa ani ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu nemôže vytvoriť.

16. Dovolací súd k tomu dodáva, že sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 2 C. s. p.

17. Záverom sa žiada poukázať i na ustanovenie § 157 C. m. p., podľa ktorého rozsudok vo veciach výživného možno na návrh zmeniť alebo zrušiť, ak sa zmenia pomery. Dovolateľovi teda nič nebráni v budúcnosti v prípade zmeny pomerov, najmä v súvislosti s jeho zdravotným stavom a prípadnou zmenou miery schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, podať na príslušný súd nový návrh na zníženie výživného.

18. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 C. s. p. vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

19. O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 C. m. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p. spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto uznesenia, pretože na uplatnenie výnimky z pravidla nezistil dôvod.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.